

Blads. Den anden Banfelighed er selve Udgiften ved Forsørgelsen af saadanne ullykkelige Mennesker. Naar en Døvstum eller en Blind eller en Idiot, som forener andre Mangler med Idiotisme, bliver trængende til Forsørgelse i en af de Kællerste Abnormanstalter, betaler Staten det Hele; men naar et aandsvagt Barn er i sit Hjem, maa dette, hvor forfærdelig end Lygden ved Barnet er, ofte beholde det, idet der aldeles savnes Midler til at faae det anbragt i en af de Kællerste Anstalter. Hvad er derved at gjøre? Kun dette, at henvende sig til vedkommende Kommune. Paa Landet bestrides da Understøttelsen af Amtsfattigkassen, og der er ikke Spørgsmaal om Refusion eller om, at Understøttelsen faar samme Virkning som ydet Fattighjælp; i Kjøbstadkommunerne derimod udredes den Understøttelse, som Kommunen finder Anledning til at give Forsørgeren for et aandsvagt Barn, hvis Tilstand er af en saadan Natur, at det absolut maa ind paa en saadan Anstalt, af Fattigvæsenet, som paa sit Budget altid har Penge til slige Udgifter. Jeg vil derfor benytte Leiligheden — og det var egentlig nærmest Grunden, hvorfor jeg bad om Ordet — til at bede den høitærede Justitsminister om et Svar paa det Spørgsmaal, hvorvidt Lovgivningen hjemler, at en af Fattigvæsenet ydet Understøttelse til en Forsørger, der har et Barn, som forsørjes paa en eller anden Anstalt paa Kommunens Regning eller tildels paa Kommunens Regning, regnes som en Fattighjælp eller ikke? Dette Spørgsmaal foreligger praktisk og har foreligget praktisk i flere Kommuner. Nogle Steder har man redet sig ud af Banfelighederne ved at tilstaa en særlig Understøttelse af Kommunens almindelige Kasse, saaledes at Fattigvæsenet ikke fik Noget dermed at gjøre; men i mange Tilfælde har man stødt paa Banfeligheder med Hensyn til at faae Forsørgeren til at modtage en saadan Understøttelse, fordi det, naar han fik den af Fattigvæsenet, var klart, at den maatte betragtes som Fattighjælp. Jeg kunde derfor, hvis det kunde passe ind i Lovforslagets Ramme, meget ønske, at der blev indført en Bestemmelse om, at den Understøttelse, der ydes til aandsvage eller sindsyge Mennesker under 18 Aar ikke skal falde Forsørgeren til Last som Fattigforsørgelse.

Gaarslev: Jeg skal ikke have det Mindste imod, at dette Lovforslag fremmes saa hurtigt, som Omstændighederne tillade, ja, det skulde endog glæde mig, hvis det kunde lykkes at faae Lovforslaget gennemført i denne Samling; men det forhindrer mig dog ikke i

at udtale, hvad jeg anser for Mangler ved det. Jeg kan indskrænke mig til meget faa Punkter. Jeg skal saaledes nævne, at jeg kunde ønske at § 6's første Punktum blev udstemt. Jeg er nemlig af den Mening, at de bestaaende Sindsygeanstalter kunne trænge til et Tilhyn, at det kunde være gavnlig for Statens Anstalter, at der var et Tilhyn. Særdeles gavnligt vilde det være, om dette Tilhyn blev indrettet i Lighed med det, som findes med Hensyn til Sindsygeordningen i Norge, hvortra Exemplet for dette Forslag jo er hentet, og at dette Tilhyn, saaledes som min ærede Sidemand (Strandkov) udtalte, ogsaa kom til at indbefatte Læg-Elementer. Dette med Hensyn til § 6. Hvad jeg særlig kunde ønske at faae Oplysning om af den høitærede Minister, angaar nærmest Forstaelsen af § 7. Jeg kan ikke ret se, at denne Paragraf kan læses paa anden Maade, end at Sindsyge, der opholde sig i Privathuse, specielt skulle anmeldes for Politimesteren, som da har at foranstalte undersøgt, hvorvidt Vedkommende bliver behandlet paa en forsvarlig Maade. Men der savner jeg Oplysning om, hvem der skal afholde de Udgifter, som ere forbundne med saavel det første Syn, som eventuelt med det andet ifølge Paragrafens 2det Punktum. Skal endvidere den vedkommende Sindsyge, hvis ikke hans Ophold kan ansees for at være forsvarligt, anbringes i en Anstalt? Og endelig, er det vedkommende Privatmand, der skal betale Tilhynsudgifterne eller er det det Offentlige? Dette, hvorvidt Tilhynet finder, at vedkommende Sindsyge er behandlet forsvarligt eller ikke, kan efter min Opfattelse ogsaa trænge til nogen nærmere Granskning. Thi hvad er „forsvarligt“? Vil det være uforsvarligt til Exempel, at en Familie, som er i det ullykkelige Tilfælde, at der i dens Midte findes et Medlem, som bliver angrebet af Sindsyghed, indespærrer Vedkommende, naar det er nødvendigt, men iøvrigt i det Hele taget pleier ham med Omhu? Jeg vilde sætte megen Pris paa, om den høitærede Minister vilde oplyse mig lidt i saa Henseende.

Justitsministeren (Nellemann): Jeg vil først begynde med den Bemærkning, at jeg ikke kan underskrive den Sætning, som den første ærede Taler (Oyenbøll) begyndte med, nemlig at Idealet af det, man maatte ønske at sætte igjennem her, skulde være, at alle Sindsyge kunde være anbragte paa offentlige Anstalter eller Anstalter, der ialtsald stode under offentligt Tilhyn. Det tror jeg ikke paa nogen Maade, man kan vedtjende sig som værende Idealet. Det er ialtsald saa at tage Idealet i en endnu mere